

[Aage Fogh.]

ikke bestride Rigtigheden af de Oplysninger, der dèr fremkom. Der er derimod en anden Ting, jeg gerne vil bestride Rigtigheden af. Det er den Betydning, det ærede Medlem tillagde dette. Hvis jeg vælger som Eksempel en Ejendom vurderet til 20 000 Kr., med et Laan paa 22 000 Kr., vil der for den paagældende Ejers Vedkommende blive Tale om et Rentetilskud paa 3 pCt. af 5 000 Kr. eller 150 Kr. En Ejendom af 20 000 Kr.s Værdi vil vel i Almindelighed være en Ejendom paa en 10 ha, det vil altsaa her dreje sig om en Sum paa 15 til 20 Kr. pr. ha. Dette vil være en meget væsentlig Part af det, vedkommende Mand svarer i faste Skatter. Naar det ærede Medlem sagde, at Rigsdagen aldrig har været villig til at røre ved den offentlige Prioritet, der hedder faste Skatter, synes i hvert Fald alle Landbrugsregnskaber at vise, at det kan ikke være rigtigt. For hvis jeg gennemgaar Landbrugsregnskaberne fra 1918 til 1935, viser de uvægerligt, at de faste Skatter paa et vist Tidspunkt, omkring 1920—1921—1922, var oppe paa 32—34 Kr. pr. ha, medens de i en vis Periode har været nede paa 19 Kr. pr. ha og nu igen ligger paa nogle og tyve. Altsaa, der er rørt ved disse Poster, der hedder faste Skatter. Det viser Tallene utvivlsomt, og det ligger i Virkeligheden saaledes, at det Rentetilskud, her er Tale om, vil blive en meget væsentlig Part af disse Udgifter. Jeg nævner, at for en stor Ejendom paa 100 000 Kr.s Ejendomsskyld med et Laan paa 110 000 Kr. vil et Rentetilskud paa 3 pCt., altsaa 750 Kr., være et ikke ganske uvæsentligt Beløb.

Dette Afsnit er altsaa forholdsvis let overskueligt. Jeg vil mene, at det for de Landmænd, der sidder med denne Gældsbehæftelse, vil betyde en Rentelettelse af den samlede Gæld, der vil nærme sig til 1 pCt. Jeg ved ikke, hvilket Resultat man vil naa til, men det vil ikke ligge ret langt derfra. Langt større Betydning forekommer det mig, at det næste Afsnit, nemlig vedrørende Gældssaneringen, vil have, hvis det gennemføres paa rigtig Maade. Med Hensyn til Gældssaneringen kunde jeg ønske at understrege det Spørgsmaal, som ogsaa et æret Medlem, jeg tror det ærede Medlem Hr. Brorsen, var inde paa, det nemlig, at de Penge, her stilles til Raadighed, i alle Tilfælde skal anbringes inden for en Værdigrænse af 110 pCt. af Ejendommens Værdi.

Jeg er vel vidende om, at de Vurderingsforhold, vi har her i Landet, ligger saadan, at naar Ejendommens Værdi op-

gøres paa Grundlag af den foretagne Ejendomsskyldvurdering med Tillæg af Værdien af Besætning og Inventar, medfører dette, at denne Værdigrænse adskillige Steder i Landet kommer til at ligge forholdsvis lavt i Forhold til Ejendommens Handelsværdi. Den kommer altsaa til at ligge saa lavt, at hvis det omtalte Laan skal anbringes inden for en Grænse af 110 pCt. af Ejendommens Værdi, vil det maaske i mange Tilfælde være umuligt at faa Kreditor til at vige inden for den Grænse, saa det vil være umuligt at anbringe Statslaan og umuligt at opnaa Akkord. Derfor kunde jeg tænke mig — hvorvidt det er gennemførligt, skal jeg ikke udtale mig om paa nærværende Tidspunkt, men fremsætter den Tanke til Overvejelse —, at det maaske vilde være rimeligt eventuelt at gøre den Grænse vigende. Om det skulde gøres paa den Maade, at man fastsatte en anden Grænse end 110 pCt., eller paa den Maade, at man overlod det til Akkordudvalgene at afgøre, hvor Grænsen skulde ligge i de enkelte Tilfælde, dog selvfølgelig med Tilslutning af Ministeriets Udvalg, skal jeg ikke paa nærværende Tidspunkt udtale mig om; men jeg fremsætter Tanken, idet jeg mener at være klar over, at i adskillige Tilfælde vil det volde Vanskelighed at faa anbragt Saneringslaanet paa en saadan Maade, at Gælden virkelig kan afvikles.

Med stor Tilfredshed hilser vort Parti Bestemmelsen om, at de Landbrugsejendomme, der har 40 000 Kr.s Jordværdi, og som ønsker at opnaa Saneringslaan, til Gængæld skal stille en Del af deres Jord til Raadighed. Vi hilser denne Bestemmelse med Tilfredshed, fordi vi er fuldkommen klar over, at det, vi her gaar ind for fra Regeringens og Rigsdagens Side, i Øjeblikket vil betyde, at der udbydes færre Ejendomme og mindre Jord til Salg, og at der som Følge deraf bliver ringere Muligheder for Ungdommen, end der vilde være blevet, hvis Loven ikke gennemførtes. Derfor kan det være rimeligt at indføre denne Bestemmelse, at der af de store Ejendomme, til hvilke der ønskes Penge stillet til Raadighed, for at Gaardenes Drift kan opretholdes, afgives Jord. Det kan navnlig være rimeligt, fordi Ejeren samtidig med, at han foretager et saadant Jordsalg for kontante Penge, vil faa sin Økonomi funderet paa en saadan Maade, at Ejendommen vil blive i Stand til at køre videre, samtidig med at der stilles Jord til Raadighed til Udstykning.

Dér er igen et Punkt, som jeg kunde ønske at understrege, og det er det, at denne Jord i saa stor Udstrækning som muligt